

mede door zijn toedoen verrijkt. Hij had er een speciaal zintuig en de artistieke aanleg voor om dat materiaal op te merken en te verwerven, dat in de toekomst van documentaire waarde zou zijn.

Al hield Hazewinkel er niet van zelf in het middelpunt van de belangstelling te staan, hem was er wel wat aan gelegen dat het archief wat meer aan de weg timmerde. Dat kon door middel van het organiseren van tentoonstellingen, welke door hem persoonlijk met zorg en smaak werden ingericht. Geleidelijk aan werd het archief er een meer levende instelling door.

Hazewinkel was lid van diverse besturen van wetenschappelijke en culturele instellingen. Enige jaren was hij redacteur van het Nederlands Archievenblad. Ook trad hij op als voorzitter van de afdeling van gemeente- en waterschapsarchiefambtenaren van de Vereniging van Archivarissen in Nederland. Toch voelde hij zich meer thuis op Rotterdams dan op landelijk terrein.

Van de twee Historische Genootschappen Roterodamum en De Maze was hij medeoprichter en een om zijn persoonlijke eigenschappen gewaardeerd bestuurslid. Ambtshalve voorzitter van de Straatnamencommissie had hij een groot aandeel in de naoorlogse straatnaamgeving. Van de naam Lijnbaan is hij de auctor intellectualis.

Als persoon drong hij zich allerminst op de voorgrond, maar hij was een erudiet, die met zijn gaven van hoofd en hart gewoerd heeft.

Toen hij in 1961 zijn ambtelijke taak moest neerleggen heeft het hem aanvankelijk moeite gekost al datgene los te laten, dat zo van hem geweest was, *zijn* archief, *zijn* prentatlas, *zijn* Rotterdams Jaarboekje. Zijn afscheid in de volle aula van Boymans werd een huldiging die culmineerde in de ontvangst van een koninklijke onderscheiding uit handen van burgemeester Van Walsum.

In 1966 verliet Hazewinkel de stad, waarmee hij door zoveel banden verbonden was geweest en vertrok hij naar het landelijke Maarn. Voor het Gemeentearchief behield hij de belangstelling van een geïnteresseerd toeschouwer op afstand; van 'Roterodamum' bleef hij bestuurslid tot zijn vertrek naar Maarn toe.

Helaas heeft hij er niet lang van de gewenste rust kunnen genieten. Het einde kwam op 14 januari 1968. Op 18 januari werd hij te Dieren gecremeerd in alle stilte op eigen verzoek, geheel naar de stijl van deze zo bescheiden verdienstelijke Rotterdammer.